

Kjære alle sammen

Vi står her ved graven til Anna Rogstad. En kjempe i norsk historie. Hun hadde et stort samfunnsengasjement, og satte dype spor. Særlig innen kvinnesak, kampen for stemmeretten, og for skolens utvikling.

For 115 år siden ble hun første kvinne som møtte på Stortinget. Saken vakte enorm oppmerksomhet, med god grunn. Dette var svært tidlig også i internasjonal sammenheng.

Kvinnesaken var på fremmarsj i Norge, men forandringen tok tid. Anna Rogstad var en av dem som gikk helt foran. Hun var en pragmatiker. I Nylænda, kvinnesaksforeningens tidsskrift, ble det skrevet at hun sto som radikal for de konservative og reaksjonær for de radikale.

Hun jobbet utrettelig for det hun trodde på. I sin egen tid, i sin egen kontekst, sto hun opp for det hun brydde seg om. For det samfunnet hun ønsket seg. I vår tid er konteksten en annen. Norge er blitt et av verdens mest likestilte land. Det er likevel ikke sånn at vi står igjen uten utfordringer.

De siste 15 årene har vi opplevd tre terrorangrep. Det første var rettet mot regjeringen og AUF. Det andre var rasistisk motivert, og rettet mot muslimer. Det tredje var rettet mot skeive. Alle tre var utført av mennesker med ekstreme hatefulle holdninger.

Hva har vi lært av det?

Vi har lært at hatet spres lynraskt og lydløst via internett. To av de fremste ungdomspolitikere våre har i det siste blitt truet på livet. Stadig yngre mennesker radikaliseres til ekstremisme, og samfunnsdebatten er til tider vanvittig polarisert.

Hatet er ille for alle, men ekstra ille for de som rammes oftest. Oss som er litt annerledes. Homofile. Transfolk. Muslimer eller jøder. De av oss som er mørkere i huden enn meg.

Jeg tror mange ser at vi må være årvåkne nå. At kamper vi trodde var vunnet en gang for alle fremdeles ikke er over. Men vi er ikke forsvarsløse. Jeg har troen på fellesskapene våre.

Landet vårt er bygd opp av mennesker. Av venner og familier. Klasserom og arbeidsplasser. Vi utgjør vår egen samtid. Det er vår tur til å stå opp for det vi tror på. Her og nå.

Å gå foran kan være ensomt. Men hvis saken er god, så er det verdt det.

Anna Rogstad var først på Stortinget. En av oss må også være den første. Til å stå opp mot mobbing i klasserommet ditt, eller for dem det snakkes nedsettende om på arbeidsplassen din. Det er vårt samfunn, og det er vår tur til å skape den forandringen vi behøver.

For at flere skal få komme på innsiden. For at Norge skal bli enda litt bedre for enda litt flere. Og i dag, på 17. mai, så håper jeg vi kan være enige om en ting. At Norge er godt. - Det er verdt å kjempe for!
Gratulerer med dagen!